

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1994-1995

29 NOVEMBER 1994

ONTWERP VAN DECREET

houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1995

VERSLAG

namens de Commissie voor Financiën en Begroting
uitgebracht door de heer W. De Vlieghe
(Hoofdstuk VII — Financiën en Begroting en Hoofdstuk IX — Inwerkingtreding)

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer E. Baldewijns.

Vaste Zeden : de heren M. Didden, J. Dupré, K. Pinxten, J. Taylor en E. Van Rompuy ;

de heren E. Baldewijns, L. Hancké, C. Lisabeth en G. Vermas-

sen ;

de heren R. Daems, A. Denys en S. Platteau ;

de heer W. Verreycken ;

de heer H. Schiltz ;

de heer W. De Vlieghe.

Plaatsvervangers :

de heren S. De Clerck, P. Deprez, M. Olivier, P. Tant en J. Weyts ;

de heer J. De Bremaeker, mevrouw L. Maximus en de heren G. Moens en J. Timmermans ;

de heren L. Monset, F. Vergote en F. Vermeiren ;

de heer G. Annemans ;

de heer R. Van Hooland ;

de heer J. Geysels.

Zie :

605 (1993-1994)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet
- Nrs. 2 tot 6 : Amendementen
- Nr. 7 : Verslag namens de Commissie voor Economie, Energie, Landbouw en Werkgelegenheid
- Nr. 8 : Verslag namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud
- Nr. 9 : Verslag namens de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Ambtenarenzaken
- Nr. 10 : Verslag namens de Commissie voor Cultuur
- Nr. 11 : Verslag namens de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

DAMES EN HEREN,

Uw Commissie besprak op 19 en 20 oktober en op 14, 28 en 29 november 1994 in samenhang met de middelen- en uitgavenbegroting voor 1995 het programmadecreet en meer bepaald hoofdstuk VII „Financiën en Begroting” (zie Stuk 15 (1994-1995) — Nr. 9 verslag uitgebracht door de heer K. Pinxten).

1. Inleiding van mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin

1 .1. Algemeen

Het programmadecreet bij de begroting 1995 is beperkt en bevat, naast een beperkt aantal technische bepalingen, slechts bepalingen die onmiddellijk verband houden met de begroting.

De meest in het oog springende maatregel in het programmadecreet 1995 is de verhoging van bepaalde milieuheffingen op vaste afvalstoffen.

Deze tariefverhogingen worden gerechtvaardigd door de overweging dat de slaagkans voor een preventie- en recyclagebeleid inzake afvalstoffen recht evenredig is met de hoogte van de vermeden kosten voor terminale verwijdering. Bovendien dient Vlaanderen inzake globale verwerkingskosten op een vergelijkbaar niveau te blijven met de naaste buurlanden en Wallonië.

De milieuheffing op de illegale verwijdering van afvalstoffen wordt verdubbeld teneinde een ontmoedigings- en ontradingseffect te krijgen.

Het storten van zowel industriële als huishoudelijke afvalstoffen wordt duurder ter ondersteuning van het voorkomings- en recyclagebeleid. Er dient echter wel op gewezen dat de geldende tarieven voor monostorten, voor materiaal uit bodemsaneringsoperaties en het storten van geïmmobiliseerd afval en schredderafval, evenals afval afkomstig van recuperatie, niet worden verhoogd.

De verhoging van de tarieven voor verbranding is proportioneel omdat inzake definitieve verwijderingswijze het verbranden in een installatie met een energierecuperatiesysteem en met een rookgaswassingsinstallatie de voorkeur krijgt boven het verbranden met slechts één van de twee systemen of zonder systemen.

Tenslotte wordt ook het tarief voor de verwijdering naar een ander Gewest van in Vlaanderen geproduceerde afvalstoffen gevoelig verhoogd. Deze tariefverhoging heeft als finaliteit de uitvoer naar andere gewesten te ontmoedigen evenals het nabijheidsprincipe dat stelt dat afvalstoffen moeten worden verwijderd in een installatie zo dicht mogelijk bij de plaats van productie.

De aldus voorgestelde tariefverhogingen zijn een voortzetting van het tot nu toe gevoerde beleid, waarbij in het bijzonder ervan uitgegaan werd dat enerzijds in Vlaanderen er geen verschuiving mag gebeuren van verbranden naar storten en anderzijds dat er streng dient ingegrepen te worden op de verwijdering van afvalstoffen, in Vlaanderen geproduceerd, naar een ander Gewest. De principes inzake regulering en draagkracht worden hierdoor niet in het gedrang gebracht.

Daarnaast bevat het programmadecreet een aantal technische bepalingen waaronder de verdeling van het Vlaams Provinciefonds naar aanleiding van de oprichting van de provincie Vlaams-Brabant.

Voor de inhoudelijke discussie wordt verder verwezen naar de door de bevoegde commissies uitgebrachte verslagen.

1.2. Hoofdstuk VII. Financiën en Begroting

Naast de milieuheffingen bevat het programmadecreet eveneens de oprichting van een Vlaams Fonds voor Lastenverdeling (V.F.L.D.). Dit fonds wordt opgericht met als doel een reserve aan te leggen voor lasten die als een zwaard van Damocles dreigen neer te komen op de Vlaamse begroting.

In de eerste plaats worden hiermee de zogenaamde lasten van het verleden bedoeld, namelijk lasten die ontstaan zijn op het moment dat de respectieve bevoegdheid nog niet was overgedragen van het federale niveau naar de gemeenschappen of gewesten. Zo zijn er belangrijke gerechtelijke procedures hangende zoals bijvoorbeeld inzake de Liefkenshoek-tunnel en Flandria.

Daarnaast kan de taak van dit fonds ook worden uitgebreid met andere lasten.

Aangezien het juist de doelstelling is van het Fonds om deze lasten op een correcte manier op te nemen in de Vlaamse begroting, zullen aan het Fonds bijkomende middelen ter beschikking moeten worden gesteld vanuit de begroting en binnen de begrotingsnormen in verhouding tot de te dragen uitgaven. Er zal geenszins een beroep gedaan worden op leningsmachtigingen. Hierdoor wordt volledig ingegaan op de waarschuwing van de werkgeversorganisaties geformuleerd in het SERV-advies.

2. Bespreking

De heer J. Geysels wijst erop dat een aantal adviesorganen een bijzonder summier advies hebben gegeven over het programmadecreet.

De heer W. Verreycken wijst erop dat de Vlaamse Gemeenschap een aantal adviesorganen subsidieert met het oog op hun adviesverlening. Als men echter vaststelt dat sommige adviesorganen geen advies willen geven, dan rijst de vraag waarom de Vlaamse Gemeenschap hen nog langer subsidieert. Zo schrijft de Vlaamse Onderwijsraad in verband met het ontwerp van programmadecreet dat „wij wensen af te zien van de mogelijkheid om een advies uit te brengen”. De Sociaal Economische Raad van Vlaanderen schrijft dat „De Raad heeft met betrekking tot de adviesaanvraag geen consensus kunnen bereiken. Derhalve kan geen advies worden geformuleerd (Stuk 605 (1994-1995) — Nr. 1). De belangrijkste adviesraden geven gewoon geen advies.

De heer J. Geysels wijst op een probleem qua timing. Als de regering een „septemberverklaring”, aflegt, is er voor de regering een probleem om tijdig de adviezen van adviesorganen in te winnen. De door de oppositie vroeger al bekritiseerde techniek om via programmadecreten op een snelle wijze organieke wetgeving te wijzigen, lijkt nu ook weer gebruikt te zijn. De samenstelling van het programmadecreet en het

de Raad van State onder meer de vraag welk algemeen normatief kader er is voor de artikelen 1, 11 en 14. De kritiek van de Raad van State op het voorontwerp is niet of onvoldoende verwerkt in het ontwerp van programmadecreet. Artikel 1 van het programmadecreet handelt over een bekrachtiging van een overeenkomst met de GIMV. De tekst van de overeenkomst is echter niet eens in een bijlage opgenomen. Van de Vlaamse Raad wordt dus verwacht dat hij een overeenkomst goedkeurt waarvan hij de inhoud niet kent. Dit is legistiek geen goede werkwijze en herinnert aan een volmachtenredenering. Hetzelfde geldt voor artikel 42.

De heer A. Denys sluit zich volmondig aan bij de bedenkingen van de heer J. Geysels.

Op vraag van de heer J. Geysels verduidelijkt mevrouw A. Duroi, raadsheer bij het Rekenhof dat de opmerking van het Rekenhof betreffende artikel 14 van het programmadecreet slaat op de eindafrekening voor werken die nog moeten worden uitbetaald en die als bijlage bij het programmadecreet zijn opgenomen. Het artikel heeft tot gevolg dat het Rekenhof geen inspraak meer heeft, net zo min als de administratie nog controle kan uitvoeren.

De minister verklaart dat er een onderscheid gemaakt moet worden tussen enerzijds de inhoudelijke opmerkingen van de Raad van State en anderzijds de legistieke opmerkingen.

De legistieke bemerkingen werden reeds opgevolgd.

Wat de inhoudelijke opmerkingen betreft, is de Vlaamse regering bewust niet steeds ingegaan op bepaalde opmerkingen van de Raad van State. De minister overloopt de belangrijkste inhoudelijke opmerkingen. De inhoudelijke discussie behoort echter tot de bevoegdheid van de respectievelijke commissies.

1. De algemene opmerking van de Raad van State waarbij dit rechtscollege stelt dat een uitdrukkelijk onderscheid moet gemaakt worden tussen gemeenschaps- en gewestbepalingen.

De Raad van State pleit eigenlijk voor twee programmadecreten omwille van het onderscheid tussen de Gemeenschap en het Gewest.

Het is steeds een fundamenteel politieke keuze geweest van de Vlaamse Raad en de Vlaamse regering om een fusie tot stand te brengen tussen de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest. In dat opzicht wordt door de Vlaamse Raad jaarlijks slechts één begroting goedgekeurd.

De Vlaamse regering zou derhalve ingaan tegen deze eenheid indien de Vlaamse regering de Raad van State zou volgen. Dit werd dan ook zo in de memorie van toelichting opgenomen.

2. Hoofdstuk 111 – Binnenlandse Aangelegenheden. Afdeling 1 – Vlaams provinciefonds. Artikel 17

Hier merkt de Raad van State op dat het feit dat voor 1994 een afwijkende berekeningswijze wordt gehanteerd voor de dotatie van de nieuwe provincie Vlaams-Brabant een schending zou kunnen inhouden van het gelijkheidsbeginsel.

Deze afwijkende berekeningswijze is slechts, zoals aangegeven in de memorie van toelichting, een overgangsmaatregel en in dat opzicht kan een onderscheiden behandeling worden gerechtvaardigd.

3. Hoofdstuk IV – Cultuur. Afdeling 1 jeugdwerk en afdeling 2 volksontwikkeling

Deze artikelen voegen een erkenningsstop in met het oog op een nieuwe regeling.

Hierbij stelt de Raad van State dat er mogelijk een discriminatie zou kunnen ontstaan tussen verenigingen die reeds zijn erkend en verenigingen die nog niet zijn erkend, aangezien aan deze laatsten de mogelijkheid tot erkenning en subsidiëring ontnomen wordt.

De bevoegde Vlaamse minister bereidt een nieuwe decretale reglementering voor in deze beide sectoren. Deze nieuwe reglementering zal eerlang bij de Vlaamse Raad ingediend worden.

Aangezien de overgang tussen de nieuwe reglementering en de oude reglementering duidelijk gescheiden moet zijn, wordt deze voorlopige erkenningsstop ingevoerd.

Bovendien werden door de Raad van State ter attentie van de gelijkaardige bepalingen met betrekking tot de volksontwikkeling in het programmadecreet 1995 deze opmerkingen niet gemaakt.

4. De artikelen 35 en 38 van het voorontwerp van decreet

Deze artikelen hadden betrekking op de financiële bijdragen van de logiesverstrekkende bedrijven en de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven.

Op basis van het advies van de Raad van State werden deze artikelen weggelaten uit het ontwerp dat door de Vlaamse regering werd ingediend.

5. Hoofdstuk VII – Financiën en Begroting. Afdeling 2 – Vlaams Fonds voor de lasten van het verleden

De memorie van toelichting geeft hier een antwoord op de opmerkingen van de Raad van State.

– Dit Fonds werd niet opgericht om het visum van het Rekenhof te ontlopen.

Trouwens dit is een opmerking die de Raad van State steeds maakt als er een pararegionale wordt opgericht. Het is als het ware een standaardopmerking.

– Ook de opmerking dat hetzelfde doel kan worden gerealiseerd met een begrotingsfonds werd in het verleden reeds meermaals gemaakt door de Raad van State. Dit is inderdaad tot op zekere hoogte het geval. Het grote voordeel van de eigen rechtspersoonlijkheid is dat de gereserveerde middelen veel moeilijker voor andere doeleinden kunnen aangewend worden en de reservering van de middelen juist datgene is wat beoogd wordt.

– Het is voorlopig nog onmogelijk om te bepalen welke lasten door het Fonds zullen worden gedragen. Het is immers maar in functie van de middelen die aan het Fonds zullen worden overgedragen dat het Fonds lasten zal overnemen.

Hierdoor wordt elk risico op de debudgettering van lasten via het Fonds onmogelijk.

Na het overlopen van de verschillende opmerkingen van de Raad van State, meent de minister dat de Vlaamse regering wel degelijk voldoende rekening gehouden heeft met het advies van dit hoge rechtscollege.

3. Artikelsgewijze bespreking

De minister geeft toelichting bij Hoofdstuk VII : Financiën en Begroting.

Artikel 42

Omwille van de eigen thesaurie van de gemeenschappen en de gewesten die niet langer via de postcheque wordt gevoerd, kan de perforatie van de ordonnanciering door de Postcheque ook niet langer als bewijsmiddel gebruikt worden.

Dit artikel maakt het mogelijk dit bewijs te leveren door middel van een rekeninguittreksel of een geautomiseerd register.

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 7 stemmen tegen 1.

Artikel 43

Dit artikel moet toelaten dat in geval een call-optie wordt uitgeoefend — en dit is afhankelijk van de rentestand en dus per definitie onvoorspelbaar — in het kader van een goed schuldbeheer, de kosten verbonden aan de uitoefening van een call-optie kunnen worden betaald via een thesaurierekening, met dien verstande dat deze kosten bij de volgende begrotingsopmaak of -controle in de begroting moeten worden opgenomen.

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 7 stemmen tegen 1.

Artikel 44

Hierdoor wordt de nog gedebudgetteerde schuld in de sociale huisvesting opgenomen in de directe schuld.

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 7 stemmen tegen 1.

Artikel 45

Vanaf de begroting 1993 worden voor investeringen gesubsidieerd door Vlaamse openbare instellingen bijvoorbeeld ARGO, DIGO, VCGT, niet langer leningsmachtigingen met gemeenschaps- of gewestwaarborg toegekend aan de instellingen van openbaar nut, maar wel vastleggingsmachtigingen samen met een vereffeningskrediet voor de ordonnanciering.

Hierdoor worden de gelden niet langer effectief ter beschikking gesteld van de Vlaamse openbare instellingen, maar gebeurt de vastlegging en de ordonnanciering binnen de Vlaamse begroting. Hierop wordt de normale administratieve en begrotingscontrole uitgeoefend.

Deze bepaling wil echter aan de Vlaamse openbare instellingen toelaten om de gelden die zij voor 1993 verkregen hebben via de leningsmachtigingen en die zij nog effectief als reserve bezitten, bijkomend, bovenop de jaarlijkse vastleggingsmachtiging, voor investeringen aan te wenden. Hetzelfde geldt voor de middelen die volgens het decretaal en reglementaire statuut van de instelling uitdrukkelijk voorbehouden zijn voor investeringen, bijvoorbeeld de middelen afkomstig van de verkoop van onroerend goed.

Mevrouw A. Duroi, raadsheer bij het Rekenhof, heeft hierbij een principieel bezwaar. Het optrekken voor de instellingen van openbaar nut van de budgettaire ingeschreven vastleggingsmachtigingen met de eigen kasmiddelen is voor het Rekenhof ontoelaatbaar.

De minister preciseert dat :

— het juist om kasmiddelen gaat die effectief in het bezit zijn van de betrokken instellingen. De middelen zijn daar met andere woorden reëel aanwezig. Er wordt hen geen enkele frank bijkomend toegekend.

Aan het begrip “vastleggingsmachtiging,, als verbintenisplafond wordt op geen enkele wijze afbreuk gedaan. Immers de middelen waarover het hier gaat zijn ofwel via de leningsmachtiging ofwel via de decretale opdracht van de instelling uitdrukkelijk bestemd voor investeringen.

Het is dan ook geenszins de bedoeling om laakbare praktijken van het verleden te regulariseren, maar middelen die in het verleden uitdrukkelijk aangewezen werden voor investeringen en die bovendien bij de Vlaamse openbare instellingen aanwezig zijn, ook voor investeringen te bestemmen, **zoniet** zouden deze middelen onproductief als reserve bij deze instellingen blijven staan.

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 7 stemmen tegen 1.

Artikel 46

De enige doelstelling van het Vlaams Fonds voor de Lastendelging bestaat erin nu reeds te starten met het reserveren van middelen voor diverse lasten die in de toekomst de Vlaamse begroting zullen bezwaren, aldus de minister.

Enerzijds betreft het hier de zogenaamde “lasten uit het verleden,, namelijk verbintenissen die nog aangegaan zijn door de federale staat en die na de bevoegdheidsoverdracht moeten betaald worden door het Vlaamse Gewest of de Vlaamse Gemeenschap, bijvoorbeeld planschade, overheidsaansprakelijkheid op grond van artikel 1382 B.W. in het bevoegdheidsdomein “openbare werken,, .

Anderzijds zullen ook nieuwe lasten ontstaan, bijvoorbeeld de schadevergoeding voorzien in het thans ter bespreking liggende Duinendecreet.

Het is niet de bedoeling om via dit fonds deze lasten te gaan debudgetteren. Het Fonds zal dus nooit met leningen gefinancierd worden en doch met de overdracht van **begrotingskredieten**. De grootte van de jaarlijkse dotatie aan het fonds zal in verhouding moeten zijn met de te verwachten uitgaven.

De juiste werking van het Fonds zal door de Vlaamse regering nog moeten worden uitgewerkt en zal vervolgens aan de Vlaamse Raad worden meegedeeld. In deze reglementering zal worden opgenomen welke lasten door het Fonds gedragen worden en voor welk bedrag.

Men overweegt een stelsel waarbij de ene helft van een bepaalde last door het Fonds betaald wordt en waarvoor dus de middelen solidair ter beschikking gesteld worden en de andere helft op het budget van de bevoegde minister.

De opmerking van het Rekenhof alsof dit Fonds zou kunnen aangewend worden om verbintenissen uit het verleden te betalen die om begrotingstechnische redenen niet op de algemene uitgavenbegroting zouden kunnen aangerekend worden, is dan ook niet correct.

De heer E. Van Rompuy wenst enige precisering met betrekking tot de schadevergoeding die mogelijk volgt uit het decreet betreffende de beschermde kustduinen. Blijkens de bespreking die thans in de commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud wordt gevoerd is er ten eerste de mogelijkheid tot wederinkoop door de Vlaamse Gemeenschap van de enige kavel bouwgrond die particulieren in het beschermde duinengebied in eigendom hebben. Voor deze operatie zou een budget van 150 miljoen frank zijn voorzien.

Een tweede aspect van de schadevergoeding betreft de schadeclaims die over vijf jaar kunnen worden ingediend en die eigenlijk een toekomstige last is voor de begroting.

Kunnen ook deze toekomstige lasten door dit fonds integraal ten laste worden genomen ?

De minister verklaart dat — in de eerste hypothese de aankoop van duinen wordt gefinancierd uit de **beleidskredieten** van de minister voor Leefmilieu en Natuurbehoud. De toekomstige schadevergoedingen waarvan sprake zullen inderdaad ook lasten zijn die door het fonds worden gedragen. Het begrip lasten wordt niet beperkt in de tijd. De minister verwijst naar de toelichting bij artikel 46 op bladzijde 25 van Stuk 605 (1993-1994) — Nr. 1 “Hiertoe zullen binnen het fonds afdelingen worden gecreëerd. Deze afdelingen hebben tot doel een evenwicht te bereiken tussen enerzijds de solidariteit en anderzijds de budgettaire verantwoordelijkheid...”. Dit Fonds werd onder meer genoodzaakt voor de bestrijding van de lasten voortspruitend uit Flandria, **Liefkenshoek** tunnel (zie tweede aanpassing 94). Wat nu de mogelijke lasten, voortspruitend uit het duinendecreet betreft, hiervoor kan jaarlijks een beperkt bedrag in dit fonds gereserveerd worden. Door het creëren van afdelingen binnen dit Fonds wordt duidelijk gemaakt wat en hoeveel wordt gereserveerd.

De minister wijst erop dat via het Fonds een evenwicht wordt gezocht tussen de inspanning uit de begroting van de bevoegde minister en een solidaire inspanning.

Dit artikel wordt goedgekeurd met 8 stemmen tegen 1.

Artikel 46bis

Een amendement van de Vlaamse regering strekt ertoe een artikel 46bis toe te voegen met fiscale bepalingen. Voor het Vlaams Gewest wordt een artikel 55bis ingevoegd in het wetboek van successierechten. Dit artikel betreft de vrijstelling van successierechten voor de intekening op de aandelen van een beursgenoteerde vennootschap met vast kapitaal (BEVAK) met als sociaal doel de mobilisering van middelen voor de bouw van service-flats (Zie stuk 605 (1994-1995) — nr. 5 en toelichting aldaar).

De minister verklaart in dit verband dat ook sterk wordt gedacht aan het stimuleren van voorafbetalingen op successierechten die ertoe bijdragen de opvolging in **KMO's** te vrijwaren. Een pasklare tekst is echter nog niet voorhanden.

De heer M. Olivier vraagt of er overleg is met de federale minister van Financiën die ook formules zoekt om bepaalde woonkredieten vrij te stellen van successierechten.

De minister verklaart dat er naar aanleiding van de plannen tot oprichting van de BEVAK uiteraard overleg is geweest met de federale minister. De BEVAK moet immers organiek worden gestructureerd volgens de federale wetgeving. Het betreft hier een nieuw produkt op de financiële markt. Er is ook contact gelegd met de Bankcommissie, om

na te gaan of de eigenschappen van deze specifieke BEVAK corresponderen met de inzichten van de Bankcommissie. Over verdere plannen van de federale minister over voorafbetaling of vrijstelling van successierechten in verband met (sociale) huisvestingsprojecten moet er alleszins overleg met de gewesten zijn.

De heer M. Olivier hoopt dat bepaalde door de minister aangekondigde voorafbetalingen of vrijstellingen voor KMO's en particulieren voor gevolg zullen hebben dat het ontduiken van successierechten door het oprichten van vennootschappen zal afnemen.

Het lid kreeg graag een overzicht van de evolutie van de successierechten van de laatste vijf jaren.

De minister zal opdracht geven dit overzicht op te stellen.

De heer W. De Vlieghe vraagt de minister of het de bedoeling is dat enkel personen, die 2,4 miljoen frank beleggen of meer, vrijstelling kunnen krijgen van successierechten. Volgens de heer W. De Vlieghe is dit sociaal niet gerechtvaardigd.

Minister W. Demeester-De Meyer geeft de heer W. De Vlieghe principieel gelijk. Ofschoon het de bedoeling is iets grotere kapitalen te oriënteren naar sociale investeringen, mag men daarom de kleinere vermogens niet discrimineren.

In de memorie van toelichting kan men mogelijk verkeerd interpreteren dat men enkel van alle voordelen kan genieten, als men intekent voor 2,4 miljoen frank. Dit is evenwel slechts in principe het geval voor het bezettingsrecht.

De twee andere voordelen worden verleend, wanneer de aandelen volstort zijn. Hoe groot een minimale coupure is, wordt nog onderzocht in functie van de kosten en de liquiditeit. Hoe kleiner de coupures, hoe groter de beheerskosten, maar ook hoe kleiner de liquiditeit ervan. Wellicht zal de kleinste coupure zich situeren tussen 200 en 500.000 frank. Kleinere vermogens worden dus niet gediscrimineerd, zij zijn ook welkom. Minister W. Demeester wenst de heer W. De Vlieghe dan ook te danken voor zijn opmerkzaamheid.

Het amendement strekkende tot toevoeging van een artikel 46bis wordt aangenomen met 9 stemmen.

Hoofdstuk VII wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 1.

HOOFDSTUK IX

Inwerkingtreding

Artikel 59

Dit artikel regelt de inwerkingtreding.

Aangezien de commissie voor Financiën en Begroting als laatste het haar toegewezen hoofdstuk van dit ontwerp van decreet goedgekeurde komt het haar ook toe het tijdstip van inwerkingtreding te bepalen.

Dit artikel en het hoofdstuk worden aangenomen met 8 stemmen tegen 1.

De verslaggever,

W. DE VLEGHERE

De voorzitter,

E. BALDEWIJNS